

Het testament van Toby Thomson

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het testament van
Tobi Thomson*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1956

© J. Nowee, 1956

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1014 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 1128 7 (hardback)

ISBN 978 90 499 1076 1 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Het vonnis

‘Wel, dok?’ vroeg Tobi Thomson, terwijl hij zijn jas weer aantrok.

De dokter legde bedachtzaam zijn stethoscoop neer. Dan keek hij Tobi ernstig aan. Hij zocht blijkbaar naar de juiste woorden.

‘Zeg het maar, dok,’ drong Thomson aan. ‘Ik weet graag, waar het op staat. Aan die onzekerheid heb ik niets.’

‘Tobi,’ begon de dokter aarzelend, ‘je hebt een ijzersterk gestel...’

‘Je draait er omheen,’ gromde Thomson ontevreden. ‘Vertel me, waar het op staat. Hoe is het met mijn hart? Kom, ik ben geen kleine jongen meer. Ik weet bliksems goed, wat ik de laatste tijd gevoeld heb.’

‘Wanneer je heel voorzichtig bent...’

‘Och, schei uit, kerel! Het is dus mis met mijn hart?’

‘Als je het dan precies weten wilt, eigenwijze vent, ja.’

‘Zo!’

Alleen dat ene woordje. Dan bleef Thomson voor zich uit zitten staren.

‘Ik herhaal,’ vervolgde de dokter, ‘wanneer je heel voorzichtig bent, dan kun je misschien nog jarenlang leven. Maar dan niet meer roken, geen borrel meer drinken, niet meer paardrijden...’

‘En verder leven als een kasplantje!’ vulde Thomson aan. ‘Waar zie je me voor aan? Het roken en drinken zal ik laten, hoewel ik dat toch al met mate deed. Maar verder... Nee, dan ben ik nog liever dood.’

‘O ja?’ vroeg de dokter. ‘En Peggy dan?’

‘Peggy... Ja, Peggy. De arme meid. Dan heeft ze niemand meer. Dan staat ze alleen.’

‘Heb je geen bloedverwanten, die haar kunnen helpen?’

‘Ik heb een neef. Hij woont in Chicago. Een nietsnut. En, weer je, dok, dat hij mijn erfgenaam is?’

‘Wat vertel je me daar?’ riep de dokter verrast. ‘En Peggy dan?’

‘Als ik niet oppas, krijgt ze niets.’

‘Maar hoe kan dat dan? Ze is toch je dochter?’

‘Nee, dok, dat is ze nu juist niet...’

‘Hè? En ik heb altijd gedacht...’

‘Zij is het kind van een goede vriend van me. Hij kwam met zijn vrouw bij een spoorwegramp om het leven. Wij hadden zelf geen kinderen, en daarom heb ik me haar lot aangetrokken. Maar hoewel ze dus helemaal als mijn dochter is opgevoed, heeft ze wettelijk nergens recht op.’

‘Heb je dan geen testament gemaakt?’

‘Tot nog toe niet. Ik wist niet beter, of ik had zelf ook geen familie meer. Tot voor kort opeens die neef opdaagde. Hij schreef me vanuit Chicago. Had geld nodig. Toen kwam ik er achter, dat mijn zuster, die, voor zover ik wist, nooit getrouwd was, nadat ik naar het westen was gegaan, toch de grote stap gewaagd had. O ja, dok, ik weet, wat je zeggen wilt. Er geen sprake van bedrog. Ik heb het allemaal laten uitzoeken. Er bestaat geen twijfel, of die Herbert Dennis is de zoon van mijn zuster.’

‘Leeft je zuster nog?’

‘O nee, zij is al lang dood. Of haar man nog leeft, weet ik niet.

Hij schijnt zelf ook al niet veel zaaks geweest te zijn.’

‘Allemaal goed en wel, Tobi, maar dan mag je wel heel gauw werk maken van een testament. Als die neef er achter komt, dat hij anders de erfgenaam is, kon Peggy da nog wel eens de grootste last mee krijgen.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Thomson, terwijl hij opstond. ‘Er is hier meen ik wel een advocaat of zoiets in Dorwan?’

‘Ja, die is er, ofschoon ik je hem niet zou aanbevelen.’

‘Hoezo?’

‘Wel, ik vertrouw hem net zover, als ik hem zie. Hij heet Warton, en was indertijd betrokken in een heel smerig zaakje. Hij werkte daarin samen met Grove.’

‘Grove? Dat is toch de vorige eigenaar van mijn ranch?’

‘Juist. Persoonlijk heb je hem niet gekend, omdat tijdens zijn gevangenschap een zetbaas de ranch bestuurde. Na zijn dood” hebben zijn erfgenamen de hele zaak te koop gezet.’

‘Ja,’ vulde Thomson hem aan, ‘een makelaarsfirma in New-York had de zaak in handen, en daar heb ik de ranch van overgenomen. Zo, zo, en die Warton was er in betrokken?’

‘Inderdaad. Je zult natuurlijk wel gehoord hebben, wat Grove probeerde uit te halen.’

* Zie: ‘Arendsoog in de knel’.

** Zie: ‘Arendsoog en de verdwenen rivier’.

‘Zeker. Dat is hier natuurlijk algemeen bekend. Ze hebben me toen ook wel de naam van die advocaat genoemd, maar daar heb ik toen niet veel acht op geslagen. Maar als die kerel erin betrokken was, hoe komt het dan, dat hij niet net als Grove de gevangenis is ingegaan?’

‘Het is een buitengewoon handige vent. Hij wist zich overal uit te kletsen, zei, dat hij ongewild het slachtoffer geworden was enzovoort. Enfin, je kent dat wel. Het was zijn woord tegenover dat van Grove...’

‘Maar ik meen toch begrepen te hebben, dat mijn buurman Stanhope hierin een grote rol gespeeld heeft. Is die dan geen getuige geweest?’

‘Zeker, en zijn vriend Witte Veder ook. En toch is het Warton gelukt, er zonder straf tussenuit te komen. De publieke opinie had hem al veroordeeld, en ik zou er persoonlijk niet aan gedacht hebben, na dit alles nog in de buurt te blijven. Maar die brutale kerel deed dat wel. Hij bleef hier in Dorwan wonen en oefende zijn praktijk verder uit, of er niets gebeurd was. Voor zover ik heb kunnen nagaan, heeft hij er wel voor gezorgd, geen duistere dingen meer te doen. Vandaar, dat men, bij gebrek aan een andere advocaat, hem nog wel eens een opdracht geeft.’

‘Nou,’ zei Thomson, ‘voor mij hoeft hij alleen maar een testament op te maken, dus ik zou niet weten, wat hij daaraan zou kunnen knoeien.’

‘Zo is het,’ beaamde de dokter. ‘Kerel, kop op, hoor, en laat je dochter niets merken.’

‘Waar zie je me voor aan?’ vroeg Thomson verontwaardigd. Hoofdschuddend keek de dokter hem na.

‘Arme Peggy,’ mompelde hij. ‘Je zult je vader gauw moeten missen.’

Maar hoe gauw dat zou zijn, dat besefte de dokter zelf niet... En evenmin, welke verstrekkende gevolgen dit alles zou hebben...

HOOFDSTUK 2

Bij Warton

‘Zo, zo,’ zei Warton, ‘dat is groot nieuws, Thomson. Zelfs ik wist niet, dat Peggy een aangenomen kind was.’

‘Ze weet het zelf niet,’ voegde Thomson er aan toe. ‘Ik ben er nooit toe kunnen komen, haar dat te vertellen.’

‘Maar eens zal ze het toch moeten weten.’

‘Daar heb je gelijk in. En ik zal er ook geen gras over laten groeien. Vanavond nog zal ik het haar zeggen.’

‘En nu wou je een testament opstellen, om te voorkomen, dat die neef in... eh... Chicago, zei je toch?’

‘Ja.’

‘Dat die neef in Chicago met de erfenis gaat strijken. Groot gelijk, Thomson, groot gelijk. Ik begrijp alleen niet, dat je dit al niet veel eerder hebt gedaan.’

‘Och, het is echt een versloffing. Maar gelukkig is het nog niet te laat. Maak het maar meteen klaar, Warton. Het kan heel kort zijn. Alles is voor Peggy, en daarmee uit.’

‘Goed, dat zullen we doen. Je wilt zeker een duplicaat hebben?’

‘Dat is heel verstandig, ja. Eén exemplaar blijft hier onder jouw berusting. Gebeurt er wat met het andere, dan is er toch altijd nog een over.’

‘Best. Zal ik zorgen, dat het morgen klaar is?’

‘Om de drommel niet! Ik wil het dadelijk hebben. Nou de dokter gezegd heeft, dat mijn hart me ieder ogenblik in de steek kan laten, vod ik me niet eerder gerust, dan wanneer ik dat testament in mijn zak heb. Geef er dus maar direkt aan. Ik wacht wel zolang.’

‘Zoals je wilt,’ zei Warton schouderophalend. ‘Hei, Bellingter!’ riep hij dan.

Even later werd de deur van de aangrenzende kamer geopend en kwam een man naar binnen, die de middelbare leeftijd al gepasseerd was.

‘Dit is mijn klerk, Bellingter,’ zei Warton tegen Thomson. ‘Zeg,

Bellingter, je moet even een testament opmaken voor Tobi Thomson.'

'Ja, Mr. Thomson?' mompelde Bellingter. 'Wat moet er in staan?'

'Na mijn dood is alles voor mijn aangenomen dochter, Margaretha Horn. Zo heet ze nog altijd voor de wet.'

'Hebt u een geboortebewijs van haar?' vroeg de klerk.

'Toevallig wel, en ik heb het bij me ook,' antwoordde Thomson. 'Ik was altijd bang, dat ze het zou vinden, en daarom draag ik het steeds bij me in mijn portefeuille. Wacht... hier is het.'

'Moet het in duplo?'

'Ja,' zei Warton. 'En maak er een beetje haast mee, wil je? Thomson blijft er op wachten.'

'Hoelang kan het duren?' wilde Thomson weten.

'Een kwartiertje, langer niet.'

'Goed, dan ga ik even een stukje eten. Over een kwartier ben ik terug.'

Het kwartier was nauwelijks om, toen Thomson weer verscheen.

'Ik moet zeggen, je bent een man van de klok,' lachte Warton.

'Klaar?' vroeg Thomson kort.

'Alsjeblieft,' zei Warton. 'Het moet alleen nog getekend worden. Maar we moeten twee getuigen hebben. Voor alle zekerheid, zie je. Mijn klerk zal als eerste getuige tekenen. Nu nog een tweede.'

'Wie moet dat zijn?' vroeg Thomson. 'Doet er niet toe. De eerste de beste.'

Hij liep naar het raam en keek naar buiten. 'Hei daar!' riep hij dan.

Een oude man, die juist passeerde, keek op. Hij was sjofel gekleed, en scheen een goudzoeker te zijn, te zien aan de uitrusting, die hij op een pakezel had geladen.

'Wel, wat is er?' vroeg hij.

'Wil je een dollar verdienen?'

'Ligt er aan, wat ik er voor moet doen.'

'Alleen even je handtekening zetten onder een testament.'

'Maar ik kan nauwelijks lezen of schrijven.'

'Als je je handtekening kunt zetten, is dat voldoende. Ik zal je wel voorlezen, wat er in staat.'

'All right, ik kom boven.'

Even later, toen de vier mannen tweemaal hun handtekening hadden gezet, slaakte Thomson een zucht van verlichting.

'Nou, dat is een pak van mijn hart,' zei hij. 'Hier, man, is je dollar.'

Je hebt hem eerlijk verdiend.'

De goudzoeker slofte weg en was weldra uit de straat verdwenen.

Thomson betaalde Warton de kosten en stond op.

'Laten we hopen, dat het testament nog een hele tijd in mijn brandkast kan blijven liggen,' zei Warton.

'Welja,' stemde Thomson in. 'Hoewel, het kan me zou zoveel niet meer schelen, om dood te gaan. Ik weet, dat mijn kind bezorgd is. De Half-Moon ranch is een welvarende bezitting. Ik heb altijd mijn best gedaan, om goed te leven, en ik hoop, dat Onze Lieve Heer een beetje medelijden met me zal hebben. Good-bye, Warton, en wel bedankt.'

Warton liep met hem naar de deur. Thomson stapte naar buiten en zette zijn voet op de eerste trede van de trap...

Plotseling greep hij naar zijn borst en slaakte een kreet.

'Wat heb je?' riep warton.

'Ik...' begon Thomson.

Dan zakte hij in elkaar en rolde de trap af.

Zo snel zijn benen hem dragen konden, ging Warton hem achterna. Beneden knielde hij neer bij de roerloze gedaante en legde zijn hand op het hart van Thomson. Even later haalde hij zijn hand langzaam terug.

Thomson was dood...

Warton bleef een ogenblik voor zich uit zitten kijken. Toen hij echter boven gestommel hoorde, stak hij snel zijn hand in de borstzak van Thomson en haalde er het testament uit.

'Wat is er gebeurd, Mr. Warton?' klonk van boven de angstige stem van Bellingter.

'Thomson heeft een hartaanval gehad,' antwoordde Warton. 'Kom gauw naar beneden en haal de dokter.'

Maar ook de dokter kon alleen de dood constateren.

'Arme kerel,' zuchtte hij. 'Ik had niet gedacht, dat zijn hart hem al zo gauw in de steek zou laten. Kwam hij net bij jou vandaan, Warton?'

'Bellingter, jij kunt wel weer aan je werk gaan,' zei Warton. En toen de klerk aarzelend naar boven verdwenen was, vervolgde hij: 'Ja, hij was bij mij geweest om te spreken over een testament.'

'O,' riep de dokter. 'En is dat in orde?'

'Helaas nog niet,' antwoordde Warton. 'Hij wilde er wel een laten maken. Hij heeft me alles verteld. Maar zover is het nog niet gekomen, zie je. Hij zou het morgen ophalen.'

‘Dat begrijp ik niet goed,’ aarzelde de dokter. ‘Voor zover ik hem kende, was hij een man van de daad. Kon hij er dan niet op wachten?’

‘O zeker, als hij dat gezegd had. Maar hij vond het blijkbaar best, dat ik het op mijn gemak klaarmaakte.’

‘Dus er is geen testament?’

‘Nee, of hij zou nog ergens anders een laatste wilsbeschikking moeten hebben.’

‘Vast en zeker niet,’ zei de dokter beslist. ‘Hij heeft het er met mij nog over gehad. Maar hoe moet dat met Peggy?’

‘Je bedoelt, in verband met die neef?’

‘Dus dat heeft Thomson je verteld?’

‘Ja, ik ben van alles op de hoogte. Wel, ik zal natuurlijk die neef op moeten sporen en hem van het overlijden van zijn oom in kennis stellen. Daar ben ik wettelijk toe verplicht.’

‘Ik zou niet weten, waarom,’ meende de dokter. ‘Jij bent toch niet door hem aangewezen, om na zijn dood alles in orde te maken?’

‘Dat ben ik juist wel,’ antwoordde de advocaat. ‘Heb je daar een schriftelijk bewijs van?’

‘Nee, zover is hij niet gekomen.’

‘Dan hoeft jij niets te doen.’

‘Dat kun jij nou wel zeggen, dok, maar ik voel het als mijn zedelijke plicht, om in ieder geval die neef te berichten. Wat hij verder wil doen, laat mij koud.’

‘En ik voel heel goed, waar jij heen wilt,’ hitste de dokter. ‘Jij wilt proberen, als gevolmachtigde van die neef op te treden.’

‘Geen sprake van,’ wees Warton af. ‘Als die neef meent, dat hij aanspraken heeft op de erfenis, dan zoekt hij het zelf maar uit. Ik zal hem geen voorstel doen. Ik heb genoeg aan mijn hoofd.’

‘Maar man, laat de hele boel dan rusten. Jij spreekt van zedelijke plicht! Wie heeft er meer recht op de erfenis, Peggy, of die neef?’

‘Wettelijk de neef. Daar komen we niet onderuit, dok.’

‘Loop heen met je wettelijk!’

‘Alles goed en wel, maar...’

‘Ja, ik weet al, wat je zeggen wilt, Warton. Hou er maar over op. Jij en wettelijk, om van zedelijke plicht nog maar te zwijgen. Dacht je, dat ik vergeten was, hoe je Grove indertijd geholpen hebt, toen hij die kleine ranchers de nek wilde omdraaien?’

‘Jij durft veel te zeggen!’ stooft Warton op. ‘Het gerecht heeft uitgemaakt...’

‘Die hele uitspraak van de rechter lap ik aan mijn laars, man, Ik voor mezelf weet genoeg. Maar dit wil ik je wel zeggen: ik zal je scherp in de gaten houden. En wee je gebeente, als je weer vuile streken gaat uithalen. Je komt er deze keer niet zo goed van af. Reken daar maar op!’

De dokter liep woedend weg en smeede de deur met een smak achter zich dicht. Warton bleef een ogenblik staan nadenken, haalde dan de schouders op en ging naar boven. Daar wachtte hem een angstige klerk.

‘Zorg er voor, dat het lichaam van Thomson wordt weggehaald,’ beval Warton. ‘Stuur iemand naar de Half-Moon, om zijn dochter te waarschuwen.’

‘Ja, Mr. Warton,’ antwoordde Bellingter met bevende stem. ‘Maar, Mr. Warton, ik hoorde u zeggen...’

‘Heb je staan luisteren, lammeling?’

‘Ik kon niet helpen, dat ik het hoorde. Ik heb niet met opzet staan luisteren, Mr. Warton. Heus niet.’

‘Zo, en wat heb jij dan gehoord?’

‘U zei, dat er geen testament was...’

‘En dat is er ook niet, verstaan?’

‘Maar...’

‘Hoor eens hier, Bellingter, jij doet beter, alles te vergeten, wat hier vandaag is voorgevallen.’

‘Ja maar...’

‘Begrepen?’

‘Maar die arme Peggy...’

‘Begrepen?’

‘Dat kind kan toch niet...’

Warton keek Bellingter grijnzend aan.

‘Ik zal jou eens een verhaaltje vertellen,’ begon hij dan. ‘Er was eens een bankbediende, die een valse cheque maakte, en zich op die manier geld toeëigende...’

‘Houd op, Mr. Warton!’ riep Bellingter angstig uit. ‘U weet heel goed, dat ik dat geld al lang heb aangezuiverd.’

‘Ja, maar ze weten daar aan die bank tot op heden nog niet, waarom ze dat geld hebben ontvangen. Er is nooit bij gezegd, dat het gestuurd werd, om gestolen geld te vergoeden. En dat kun jij niet bewijzen ook. Want je hebt het nooit onder je eigen naam verzonden. Maar er zijn wel andere bewijzen. Van die vervalsing bedoel ik. En die liggen in mijn brandkast. En je weet, Bellingter, als die voor de dag komen, ga

je de gevangenis in. Daar helpt geen lieve-moederen aan.'

'Mr. Warton,' hakkelde de klerk, 'u weet, waarom ik toen dat geld heb weggenomen. Ik was ten einde raad, toen mijn vrouw zo ziek was en ze naar een ander klimaat moest. Ik geef toe, het was en bleef verkeerd, maar ik zag geen andere oplossing. Als u bekend maakt, wat ik toen gedaan heb, zal het haar dood zijn.'

'Maar wie zegt, man, dat ik het bekend zal maken?' vroeg Warton huichelachtig. 'Geen haar op mijn hoofd, dat er aan denkt. Tenminste niet, zolang jij doet, wat ik je opdraag.'

'Dat heb ik tot op heden toch steeds gedaan?'

'Zeker, maar daareven meende ik er aan te moeten twijfelen.'

'Ja, maar nu wilt u me iets laten doen, wat verkeerd is.'

'Ik heb je helemaal niet gezegd, dat jij daarover moest oordelen. Laat dat maar aan mij over. Alles wat jij moet doen, is, vergeten. Vergeten, dat Thomson een testament heeft laten maken.'

'Maar die goudzoeker heeft toch ook getekend?'

'Die is het op het ogenblik al weer kwijt. Hij heeft een paar borrels genomen en is de stad uitgegaan. Die zien we voorlopig niet meer terug. En tegen de tijd, dat hij weer hier komt, is alles, wat ik van plan ben, al in kannen en kruiken. En mocht hij iets zeggen over een testament, dan zal ik hem wel aan zijn verstand brengen, dat hij zich vergist.'

'Maar er zijn misschien mensen, die hem hier binnen hebben zien gaan.'

'Dat is helemaal niet erg. Ik heb hem gevraagd, of hij als getuige wilde tekenen, als het testament klaar was. Maar dat wil toch nog niet zeggen, dat hij al getekend heeft? Nee, laat dat maar aan mij over.'

Bellingter voelde zich verre van gerust.

'Ik kan het niet doen, Mr. Warton,' zei hij. 'Het is in strijd met mijn geweten...!'

'Laat naar je kijken, kerel!' schamperde Warton. 'Jij met je geweten! Sprak dat geweten dan niet, toen je dat geld wegnam?'

'U weet best, dat ik er genoeg wroeging over gehad heb. Ik was mijn kop kwijt, omdat ik bang was, dat ik mijn vrouw zou verliezen. Toe, Mr. Warton, laten we het testament doorgeven. Hier kan niets dan narigheid door komen.'

'Je doet, wat ik je opdraag, of...'

'Nee, Mr. Warton, alstublieft niet!'

'O nee? Nou, denk er nog maar eens goed over na. Je weet, wat je te wachten staat. Maar stil eens even. Ik krijg een beter idee. Jij moest

maar eens een reisje gaan maken.'

'Een reisje?'

'Ja, naar Chicago. Daar moet je het adres opsporen van die neef. Je zegt hem alleen, dat hij zich met mij in verbinding moet stellen. Verder spreek je met geen woord over dat testament, begrepen? Je houdt alleen je mond dicht, anders niet. Laat de rest aan mij over. Als dat gebeurd is, ga je door naar New-York. Er zijn daar een paar zaken af te wikkelen, waar jij evenveel van af weet als ik, dus dat kun jij ook wel doen.'

'Maar als men hier nu navraag doet naar een testament?'

'Dan ben jij er niet, en je kunt dus ook geen antwoord geven. Tegen de tijd, dat je terug bent, heb ik de zaak geregeld...Ja, hoor eens hier, Bellingter, graag of niet. Denk bij alles wat je doet, aan je vrouw. Je hebt het zelf in de hand. Nou, wat zal het zijn?'

Bellingter verkeerde in hevige tweestrijd. Maar zijn zwakke karakter was niet opgewassen tegen de sterke wil van Warton. De vrees, dat de advocaat zijn vroegere misstap bekend zou maken en vooral, dat de gezondheid van zijn vrouw daaronder zou lijden, behaalde de overhand. Toch deed hij nog een laatste poging.

'Maar, Mr. Warton,' zei hij, 'als het uitkomt, dat u dat testament hebt achtergehouden, gaat u zelf de gevangenis in.'

'Laat dat maar aan mij over,' antwoordde Warton kalm.

HOOFDSTUK 3

Troost

Ned, een van Arendsoogs cowboys, was de post gaan halen in Mining-Valley en bracht het nieuws mee over de plotselinge dood van Thomson.

‘Wat zeg je?’ riep Arendsoog. ‘Thomson dood? Hoe is dat gebeurd?’

‘Het fijne weet ik er niet van,’ antwoordde Ned. ‘Maar ik geloof, dat hij een hartaanval heeft gehad.’

Arendsoog liep naar binnen en vertelde daar het droeve nieuws.

‘Ach, die arme Peggy!’ riep Ann uit. ‘Zal ik maar gauw naar haar toe gaan, moeder?’

‘Ja, kind, doe dat,’ zei Mrs. Stanhope. ‘De stakker zit er nu helemaal alleen voor.’

‘Ik ga mee,’ stelde Arendsoog voor. ‘Ik denk wel, dat er heel wat te regelen zal zijn, voor de begrafenis en zo.’

‘Dat zal wel,’ meende Mrs. Stanhope. ‘Neem er de tijd voor, jongen. Jim en Witte Veder kunnen het hier best een paar dagen alleen af.’

In de grote woonkamer van het ranchhuis op de Half-Moon ranch zat een meisje met grote, verbaasde ogen voor zich uit te kijken. Zij kon nog maar niet begrijpen, dat haar vader, wiens lichaam zo-even thuis was gebracht en in de aangrenzende slaapkamer op het bed gelegd, nu nooit meer tegen haar zou spreken.

De oude Mary, de huishoudster, die na de dood van Mrs. Thomson als een moeder voor het meisje gezorgd had, was met betraande ogen in de keuken bezig, om voor de mannen, die Thomson thuis hadden gebracht, een maaltijd klaar te maken. Af en toe keek ze om de hoek van de deur met bezorgde ogen naar Peggy.

‘Heer in de hemel,’ bad ze stil, ‘geef haar de kracht, om dit kruis te dragen.’

Buiten klonk hoefgetrappel. Even later stormde Ann Stanhope naar binnen en vloog Peggy om de hals.

‘Och, arme meid!’ zei ze zacht.

Peggy keek haar een ogenblik verwilderd aan. Dan, plotseling, liet ze zich gaan, en snikte hartverscheurend in Anns armen. Arendsoog stond er onhandig bij, zijn hoed in de handen draaiend, en wist niet, wat te zeggen. Ten slotte keerde hij zich om en ging weer naar buiten. Daar trof hij Hank Brown, de voorman van de ranch.

‘Tjonge, dat is wat, Bob,’ zuchtte Hank.

‘Zeg dat wel,’ zei Arendsoog. ‘Zo’n jong ding nog, en dan helemaal alleen overblijven.’

‘O, maar wij laten haar niet in de steek!’ verklaarde Hank beslist.

‘Dat weet ik wel, kerel, dat weet ik wel,’ suste Arendsoog. ‘Zo bedoelde ik het ook niet. Ik wou zeggen, ze heeft nu helemaal geen familie meer.’

‘Dat is zo,’ gaf Hank toe. ‘En het is hard voor haar. Vooral, omdat het zo ineens komt.’

‘Wist jij, dat Thomson een zwak hart had?’ vroeg Arendsoog.

‘Weten en weten is twee,’ antwoordde de voorman vaag. ‘Hij wou het zelf nooit bekennen, maar ik heb hem wel eens gadeslagen, als hij dacht, dat ik niet op hem lette. En dan zag ik wel, dat hij het soms knap benauwd had. Feitelijk is het op mijn aandringen, dat hij naar de dokter is gegaan.’

‘En is hij daar overleden?’

‘Nee, dat gebeurde bij de advocaat.’

‘De advocaat? Wat moest hij daar doen?’

‘Daar heb ik geen flauw idee van. Hoewel, wat doe je gewoonlijk bij een advocaat of een notaris, als je pas bij de dokter vandaan komt, die je waarschijnlijk verteld heeft, hoe je er voor stond?’

‘Je bedoelt, een testament?’

‘Zoiets, ja.’

‘Maar waarom zou hij een testament laten maken? Dat lijkt me toch helemaal niet nodig? Zijn vrouw was al dood, en hij heeft maar één kind. Logisch, dat dit de enige erfgenaam is.’

‘Dat zou ik ook zeggen. Maar misschien was er nog iets anders, dat hij graag geregeld zag. Weet je veel. Enfin, dat zullen we dan gauw genoeg van die advocaat horen.’

‘Welke advocaat is dat?’

‘Welke? Er is toch maar één advocaat in Dorwan?’

‘In Dorwan?!’ riep Arendsoog uit. ‘Ik had begrepen, dat Thomson naar Mining-Valley was geweest.’

‘Nee, hij is naar Dorwan gegaan.’

‘Maar... maar... Hank, die advocaat daar...’

‘Wel, wat is daar mee?’

‘Dat is een van de grootste schurken, die er op deze aardbodem rondlopen. Met die Warton heb ik al eerder te maken gehad.’

‘O ja?’ vroeg Hank nieuwsgierig. ‘Hoe zat dat dan?’

Daarop verhaalde Arendsoog in het kort, wat hij met Warton had meegemaakt, en welke huichelachtige rol de kerel tijdens de rechtzitting had gespeeld.

‘En nu is Thomson in handen gevallen van die vent,’ besloot hij. ‘Daar kan nooit veel goeds van komen.’

‘Maak je je nou niet een beetje te vroeg zorgen?’ meende Hank. ‘Wat kan die Warton Peggy nou voor kwaad doen.’

‘Ik zou het ook niet weten,’ moest Arendsoog toegeven. ‘Maar toch voel ik me helemaal niet gerust.’

‘We zullen een oogje in het zeil houden,’ besloot Hank.

‘Doe dat, Hank, doe dat,’ drong Arendsoog aan. ‘En mocht er iets mislopen, waarschuw mij dan direct. Ik heb, zoals je nu weet, meer met de kerel te maken gehad. Jullie beseffen nog niet half, hoe gemeen hij is. En nu ga ik nog even naar binnen, om te zien, waarmee ik Peggy van dienst kan zijn.’

Hij vond Ann op de rand van de tafel, terwijl Peggy met haar hoofd in Anns schoot stil lag na te snikken.

‘Peg,’ zei hij zacht, ‘als ik je ergens mee helpen kan, dan heb je het maar te zeggen, hoor.’

Het meisje hief het hoofd op.

‘Dank je, Bob,’ zei ze hees. ‘Ik weet niet, waarmee je helpen kunt. Ik weet helemaal niet, wat er gedaan moet worden.’

Ann keek haar broer smekend aan, en deze begreep.

‘All right,’ zei hij. ‘Laat het dan maar helemaal aan mij over. Zo nodig blijven Ann en ik een paar dagen hier. Dat is zeker wel goed, hè?’

‘O, graag,’ zei ze gretig. ‘Heel graag! Ik... ik ben bang... om alleen te blijven...’

‘Wij laten je niet in de steek,’ verzekerde Ann haar. ‘Bob en ik zullen alles doen, wat nodig is.’

‘Jij hoeft niets te doen, Ann, als je... als je maar bij mij blijft.’

‘Best,’ zei Arendsoog. ‘Dat is dan afgesproken. Ik regel met Hank alles en Ann blijft jou gezelschap houden.’

Maar in de loop van de volgende dag had hij haar toch weer nodig.

‘Met het oog op de begrafenis, Peggy,’ begon hij, ‘wat voor geloof had je vader?’

‘We zijn protestant,’ vertelde het meisje. ‘Hoewel vader niet kerks was. Maar hij was altijd een gelovig mens.’

‘Voor zover ik hem in de korte tijd, dat jullie hier zijn, heb leren kennen, had ik dat ook wel begrepen,’ zei Arendsoog. ‘Wel, zou je het prettig vinden, als ik de predikant uit Dorwan liet komen?’

‘Ik weet zeker, dat vader dat zo gewild zou hebben,’ antwoordde het meisje dankbaar. ‘Wil jij daarvoor zorgen?’

Op de heuvelhelling, die achter de eerste corral begon, stond een enkele boom. Daar was een graf gedolven, en daar had de volgende dag een eenvoudige plechtigheid plaats.

Nu bleek, dat Thomson zich door zijn eenvoudig en vriendelijk karakter in korte tijd al heel veel vrienden had gemaakt. Velen waren gekomen, zelfs van ver, om hem de laatste eer te bewijzen.

Toen alles achter de rug was, en ze weer in de huiskamer van de ranch zaten, zei Arendsoog:

‘Nu moet ik weer gaan, Peggy. Maar Ann blijft nog een paar dagen bij je. Hou maar goede moed. God zal je wel de kracht geven, om dit kruis te dragen. En mocht er iets zijn, waarmee ik je nog helpen kan, laat het me dan dadelijk weten.’

Ze stak hem dankbaar de hand toe, en glimlachte droevig.

‘Ik zal er aan denken, Bob. En nog wel bedankt voor alles.’

Ann liep met haar broer mee naar buiten.

‘Pas goed op haar, Ann,’ raadde Arendsoog aan. ‘De naaste tijd komt nu nog voor haar. En let op, wat hier gebeurt.’

‘Wat zeg je dat vreemd,’ meende Ann.

‘Dat komt, omdat ik me niet gerust voel. Ik hoorde van Hank, dat Thomson even voor zijn dood bij Warton is geweest, die gemene advocaat in Dorwan.’

‘O hemel! Wat moest hij daar doen?’

‘Dat weten we juist niet. Een testament lijkt me onnodig, want Peggy is enige erfgename. Maar, hoe dan ook, kijk uit, Ann, en waarshuw me direct, als die Warton op komt dagen.’

HOOFDSTUK 4

Samenzwering

Met een blufferig gefluit kwam de trein het station van Dorwan binnenstomen. Op het perron had zich het gewone stelletje leeglopers verzameld, om te zien, wie er met de trein meekwam.

Deze keer was er echter niet veel te zien. Slechts één reiziger verliet de trein. Het was een lange, nog jonge kerel. Hij droeg stadskleren, en de leeglopers waren het er dadelijk over eens, dat hij nog een groentje was.

Als ze hiermee bedoelden, dat hij van het leven in het westen niet veel zou weten, dan hadden ze waarschijnlijk gelijk. Maar aan zijn ogen was wel te zien, dat het leven in het algemeen voor hem vermoedelijk weinig geheimen meer had.

Hij keek onderzoekend om zich heen en wendde zich dan tot de stationschef, die juist de machinist het vertrekteken had gegeven.

‘Kun je me ook zeggen, mister,’ vroeg de reiziger, ‘waar ik de advocaat Warton kan vinden?’

De stationschef wenkte een jongen.

‘Breng jij deze meneer eens even naar Warton, wil je?’

‘O, goed,’ antwoordde de jongen.

‘Er is wat mee te verdienen, knaap,’ zei de vreemdeling, toen hij zag, dat de jongen er niet veel zin in had.

‘O, goed,’ zei de jongen weer, maar deze keer was er een nieuwe klank in zijn stem. ‘Hoeveel?’

‘Zul je wel zien.’

De jongen haalde de schouders op en slenterde weg, gevolgd door de vreemdeling. De leeglopers keken hem na. Dan spuwde er een in het stof.

‘Warton,’ bromde er een.

‘Zal zelf ook wel niet veel zaaks zijn,’ voegde een ander er aan toe.

Dan stonden ze als bij onderlinge afspraak op en liepen naar de naastbijzijnde kroeg, om het stof uit hun kelen te spoelen.

‘Ik ben Herbert Dennis,’ stelde de vreemdeling zich voor, toen Warton hem boven gelaten had.